

SAKİNLER

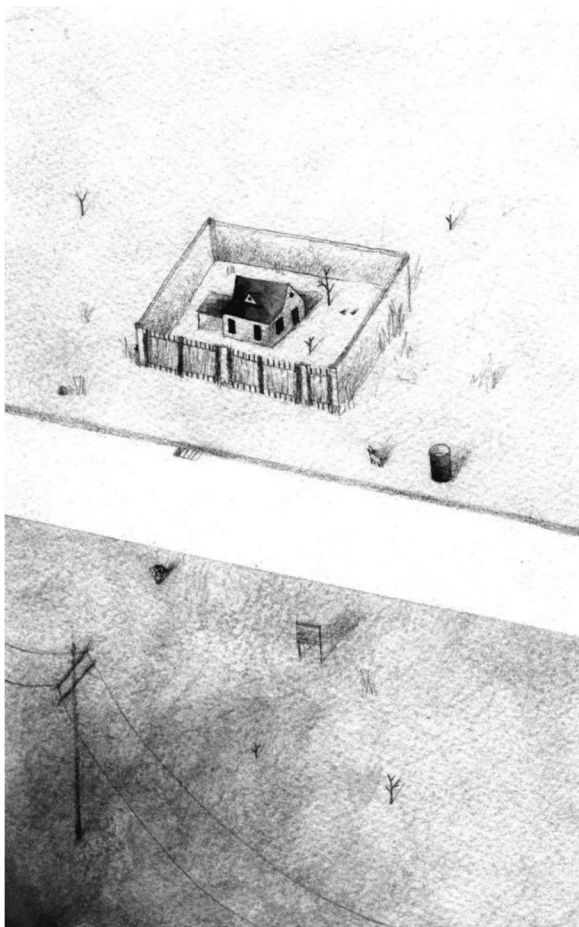
ELIZA VICTORIA

ÇEVİREN: ŞAFAK TAHMAZ

livera
yayınevi

I

TUHAF BİR ŞEHİRDE
TUHAF BİR EV

Kural 1: İçinde yaşadığın bedeni öldüremezsın.

Ne

Holmes ve Rahe Stres Ölçeği, muhtelif hastalıklara yol açabilecek 43 stresli yaşam olayını listeliyor. Ben de bir kitapta okudum bunu – tekerlekli sandalyeye bağlı ve yaralı olduğumdan, okumaktan başka bir şey yapamıyorum genelde. Her yaşam olayına karşılık gelen Yaşam Değişikliği Birimi var. Benim listemse şöyle:

- Yakın bir aile üyesinin ölümü - 63
- Kişisel yaralanma veya hastalık - 53
- Yaşam koşullarında değişiklik - 25
- Kişisel alışkanlıkların gözden geçirilmesi - 24
- İkamet değişikliği - 20
- Uyku alışkanlıklarında değişiklik - 16
- Yeme alışkanlıklarında değişiklik - 15

Toplam puan 216 oluyor. “Yeni Bir Aile Üyesi”ni (39 puan) eklemeli miyim bilmiyorum; Louis’i (ona bu isimle hitap etmeye alışmalıyım – *Louis*) kendimi bildim bileli tanırım, ama onunla aynı evi hiç paylaşmadım. Bu sayılır mı? Beni strese sokuyor çünkü yüzündeki ve kollarındaki kesikler yüzünden stresli *görünüyor*. Onun sü-

rekli ilgisi kalbimi parçalıyor. Belki 39. maddeyi kendi listesine o eklemeli.

Bunu da eklersem 255 puan alıyorum ki bu da “hastalık riski altında” anlamına gelen gerekli 300 puanın 45 puan altında kalıyor. Bu noktada, hâlâ risk altında değil miyim? “Hastalık riski orta düzeyde.”

Saçmalık bu.

“Vücut Değişikliği” için kaç Yaşam Değişikliği Birimi olmalı? “İkamet Değişikliği” sadece 20 puan. Vücut değişikliği bin kat daha kafa karıştırıcı.

Bu stres ölçęiyle neden uğraştığımı bile bilmiyorum. Louis ve bana uymuyor. Kolektif stresimiz bambaşka bir seviyede.

Daha üretken bir şeyler yapıyor olmalıyım.

Keşke yürüyebilseydim.

Keşke bu bedeni öldürüp başka bir bedende yaşayabilseydim.

Elimdekileri bir kez daha gözden geçiriyorum: erkek, orta halli, 20’li yaşların başında, yaşı yaşıma yakın. Saçları koyu. Gözleri koyu. İyice yumuşadığımı hissediyorum. Siyah tekerlekli sandalye. Sağ bacağım önümde uzanmış, siyah bir diz sabitleyiciye bağlı. Sabitleyici pahalı görünüyor; eklemim üzerinde hareket aralığını kontrol etmek için ayarlayabileceğiniz bir kadran var. Gerçi benim hareket alanım yok.

Dizimde incinme. Sinir hasarı. Diz çıkığı. *Arka çapraz bağ yaralanması*. Kelimeler başımı zonklatıyor.

Diğer bacağım solgun çürüklerle kaplı, boya parçaları gibi. Leylak rengi. Sarıya çalan bir yeşil. Sülfürün hastalıklı sarısı.

Louis iki gün komada kaldığımı söyledi. Kendisi de araba kazasında uyanmış, ambulans sirenleri kulaklarında çınlarken. Ani pozisyon değişikliği yüzünden sersemlemiş. SUV’dan, SUV ile bir ağaç gövdesi arasına sıkışmış bir sedanın sürücü koltuğunda açmış gözlerini. Arabanın akordeon gibi büzülmüş arka koltuğundan bakmış ve diğer araçtaki oraya buraya savrulmuş bedenlerimizi görmüş. Sonra yolcu koltuğundaki baygın bedeni görmüş, sağ bacağının garip bir şekilde büküldüğünü ve benim öldüğümü düşünmüş.

Hastane yatağında uyandığımda, “İşe yaramadığını sanıyordum,”

dedi. Elimi tutuyordu. Ağlıyor olabilirdi. Parmaklarımı bıraktı, kolu-
mu okşadı. “Kural 1,” dedi. “İçinde yaşadığın bedeni öldüremezsin.”

Ne.

“Bunu tekrar yapamayız Jonah.”

Ama bacaklarım mahvoldu, demek istedim. İyi de Jonah kim?

Kural 2: Bir daha asla önceki isminden bahsetmemelisin.

Louis, uyandıktan sonraki birkaç gün boyunca dizimdeki sakatlığın
kötü bir düşüşten kaynaklandığı konusunda ısrar ettiğimi söyledi.
Bir ağaca tırmanmış, birkaç saniyeliğine bir dala tutunmuş ve açıkla-
namaz bir şekilde bırakmışım kendimi.

Louis bu hikâye hakkında çok kararlı, tereddütsüz konuştuğumu,
bana gazete haberlerini ve araba kazasının fotoğraflarını göstermeye
başladığında sinirlendiğimi söyledi.

Bunu hiç hatırlamıyorum ama.

Ne ki düşüşümün hikâyesi doğrudu. Ben daha küçükken, sekiz
ya da dokuz yaşındayken, büyükbabam bir mango ağacına-

Kural 3: Önceki hayatın hakkında asla konuşmayacaksın.

Asla.

Bu kuralları düzgün bir liste hâlinde yazmalı ve lanet alnıma yapış-
tırmalıyım.

Mart ayındayız ve ben tanımadığım bir şehirdeyim. Odam temiz ve çok az eşya var, sadece gerekli eşyalarla dolu: bir yatak, bir dolap, lambalı bir çalışma masası ve kitaplarla dolu bir kitaplık. Hâlâ kullanmadığım bir çift alüminyum koltuk değneği duvara yaslı. Ev elit bir sokakta. Kapılı, araba yolu var. Diğer evler hemen hemen yan yana duruyor, fakat bu ev büyük bir arsa üzerinde, bu nedenle her iki taraftaki en yakın ev, yüz metreden daha uzakta. Craftsman tarzı bir bungalov. Bitişik garaj. Gri-yeşil tuğla duvarlar. O kadar göze çarpmıyor ki etraftaki ağaçların arasına karışabilir. Ahşap ve mermer iç mekân. Çatı katı ve bodrum katı bile var. Ya da en azından Louis öyle söyledi. Daha önce hiç çatı katı ve bodrumu olan bir evde yaşamamıştık.

Açıkçası, bu kattan başka bir katta hiç bulunmadım. Ona kalırsa pek bir şey kaçırmıyorum. Tavan arası kutularla dolu ve eski bir şifonyer dolabı düşüp bodrum merdivenlerini kapattı, bu yüzden etrafı pek keşfedemiyor.

Ziyaretçimiz ya da meraklı komşularımız yok, ki bu iyi bir şey. Diğer evler sessiz. Bir ya da iki kez, sokağın diğer tarafından evimize bakan küçük bir kız gördüm. Süslenip püslenmeyi seviyor gibi görünüyor. Bu çok güzel. Onu ilk gördüğümde pembe peri kanatları takıyordu. Halüsinasyon gördüğümü sanmıştım.

Faturalar eve zarf içinde geliyor ama Louis tüm faturaların internetten ödenebileceğini söylüyor. Odasında bir masaüstü ve bir dizüstü bilgisayar var, içindekileri günlerce inceliyor.

“Ne iş yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Bilişim uzmanı,” diyor. “Bağımsız danışman. Görünüşe göre ortağız.”

“Bunun ne olduğunu bilmiyorum.” Yani bu konuda nasıl rol yapacağımı *bilmiyorum*.

Bunun önemli olmadığını söylüyor. “E-postalara bakılırsa, müşteriler bir araba kazası geçirdiğimizi biliyor. Bir süre bizi rahatsız edeceklerini sanmam.”

Louis iki telefonum ve bir dizüstü bilgisayarım olduğunu ama kazada harap olduklarını söylüyor.

Hastaneden taburcu olduktan beş gün sonra bir temizlikçi kadın uğradı. Bizimle konuşma tarzına bakılırsa bizi oldukça iyi tanıyor gibiydi, bu yüzden Louis ve ben onu tanıyormuşuz gibi davrandık. Camları silerken ve buzdolabını temizlerken bizimle sanki çocuklarımız gibi konuştu. Öğleden sonra ayrılmadan önce Louis’in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve ona yaralı kardeşiyle ilgilenmesinin ne kadar nazik bir davranış olduğunu söyledi. Louis onun adını bilmediği için sadece gülümsedi. Onu bırakacağımızı söyledi. *Hastane faturaları*, dedi Louis ona. *Olabildiğinçe çok para biriktirmeliyiz.* Kadın şaşırmıştı ama anladığını söyledi.

Gerçek şu ki, biz sadece eve başkasının girmesine müsaade etmedik.

Her pazartesi, yaşlı bir adam elinde bir haftalık erzakla geliyordu. Louis evde kaldığımız ilk hafta ona ödeme yapmaya çalıştığında adam güldü ve zaten iki aylık ödeme yaptığımızı söyledi. Yiyecekler büyük, mavi plastik torbalarda geliyor. Bazen bir genç, yaşlı adama yardım ediyor. Belki de oğludur. Her zaman et ve sebze, süt ve meyve oluyor. Geri dönüşüm yapıyorlar. Yemeklik yağ, plastik kola şişelerinde; sirke, ketçap kaplarında geliyor. Doğru malzemeler yanlış kaplarda. Louis ve benim gibi tıpkı.

Yaşlı adamın kovulup kovulmadığını merak ediyorum. Muhtemelen kovulmamıştır. Yiyeceklerin insanın kapısına teslim edilmesi işleri epey kolaylaştırıyor.

Louis'e bir keresinde ne kadar uzakta olduğumuzu sormuştum, o da yaklaşık 300 mil demişti.

Bence yeterince uzak sayılmaz.

Louis'in evin etrafına koruyucu bir büyü yaptığını biliyorum ama bunu kabul etmiyor. Biliyorum çünkü gördüm. Yatak odam sokağa bakıyor, bu yüzden pencereden kapıyı görebiliyorum. Bir sabah Louis bahçedeki begonvil çalılarını sularken bir kızın –üniversite öğrencisi, belki on sekiz yaşında– kapıya doğru yürüdüğünü ve “Meryl burada mı?” diye sorduğunu gördüm.

Büyük, siyah çerçeveli bir gözlük takıyordu. Saçları fuşya rengine boyanmıştı ama bu renk bile yorgunluğunu gizlemeye yetmiyordu. Louis çiçekleri sulamayı bıraktı.

“Kim?”

“Meryl,” diye tekrarladı.

“Üzgünüm, kim olduğunu bilmiyorum.”

Elini kapıya doğru kaldırdı; o anda gördüm, gözlerinde korku vardı. Elini indirdi. Kafası karışmış gibiydi. Az önce ne olduğunu açıklaması için yalvarır gibi Louis'e baktı.

“Evet?” dedi Louis. Onunla alay ediyordu. Elinde değildi. Geri adım attı ve uzaklaştı.

“Bunu yapmamalıydın,” dedim Louis içeri girdiğinde.

“Neyi?” dedi Louis.

“Çevre büyü. Enerjini korumalısın.”

“Meryl kimmiş, merak ediyorum,” dedi Louis.

Başka bir bedende yaşamak tuhaf şey. Çocukluk yaralarımın yasını tutuyorum ve onların yerini alan yaraları küçümsüyorum. Mango

ağacından düştüğümde dirseğimde kancaya benzer bir yara izi oluşmuştu, uyumadan önce dokunduğum, kahverengi, kaşınmayan bir yara. O kanca artık orada değıl. Bazen hâlâ şaşırıyorum buna. Karanlıkta tanıyamıyorum kendimi.

Jonah'ın da kendi yaraları var ama ardında ne tür hikâyeler saklı bilmiyorum. Acaba iyi bir insan mıydı?

Kural 4: Yeni hayatınız için üzölmemelisiniz.